

cumințenia și veghea

vânturi venite de departe toarnă aurul dens
peste figurile aliniat pe portative cu muzici medievale
cântece benedictine atârnă de bolți ca niște stalactite
aparențele rezonează în cauza lor
greutatea aerului dă gravitate
în tăcerea solidă
și intrând se întunecă
dar înăuntrul meu se luminează
și puterile volatile anunță chemarea
cumințenia și veghea
și inima răsfrântă spre toți

vina e a in Justiției

vina e a in Justiției, a dezechilibrului, a faptului
de a fi fost născut
și a mișcării continue, până întâlnește răsufletul final.
și apoi vina revine cu schimbarea formelor și numire.
întorși pe apele retrase din viitor spre algele născătoare și clare,
prin care se văd elipse luminoase, jefuit de înțeles, de duritate,
gol de aer,
ceea ce e e ceea ce e. și ceea ce sunt e ceea ce-a fost și va fi
înțelesul ultim și zborul final al celor ce fuseseră zei
înainte de naștere. mă nasc și înviu

incertitudine

acizi cad din aer în carne, pașii în cascade
cu miros de fructe, neliniștea și stupoarea,
și drumurile printre liane, adulmecând eternitatea,
toate se reunesc într-un singur punct al posibilului și căutării,
și setei pentru absență – himere schiloade
tropăind în anticamere,
te-am căutat printre singurele înălțări, dansuri posibile,
apusuri, somnuri, vise, degradări,
mi-am făcut harachiri dar n-am vărsat nicio picătură de sânge,
numai o existență zburlită ca o pisică sălbatică
împodobită cu o înceată întunecare,
în care găsești doar furnici înnebunate de mirosul de terebentină
al întoarcerii.

portret cu emoție și perspective

Un gest urmează gândul ascuns, fals fâlfâit, tigăi nichelate
bătute de vânt

și grînzi înfipite în oglinda concavă
se adâncesc până se prăbușesc
în întunecimea care începe odată cu amintirea și crește
până când capetele încep să vibreze, muzici se deșiră
peste ombilicuri mișcătoare, peste apele netede ca scalpul spânului,
reflexiile urmează doar ceea ce văd,
acoperite de invențiile ce-mi fumegă din țeastă și formează un portret
aproape identic,
dar invers, cu fața întoarsă în altă parte.
Așa se face că lumea se răstoarnă și ea cu reperele în alte locuri,
cu sufletul atârnat de trup ca un strigăt,
suspendat în perspectiva adâncită,
diminuându-se până când interceptările nu se mai disting.

Și totuși din sorbul nedeterminat se degajă suavitate,
regret și reținere, atât de puternic încât imaginea se tulbură
și incolțește îndoiala,
speculația percepțiilor încă neclare, oglinzirilor distorsionate,
atenției lăsate în voie – imagini care apar
și dispar clătinate de gânduri fărâmițate –
rătăcirii de autenticitate, atingeri care diseminează –
memoriile stivuite ca niște nori în grămezi
dezordonate de pietre prețioase.
Și orice înțeles se adună într-un punct de unde razele se desfășoară
să cuprindă toată bolta,
fragmente aduse la mal de apa voinței.

Lumină de lampă

Din suprafață se desfășoară linii și cercuri de arc
și ce e pe fundul oceanului se adună în cele plutitoare pe luciul apei,
prinse în harpoane.

Îțele s-au prins în propriile detenții și proclamă: *nimic*
nu e în afară de ceea ce e acolo,

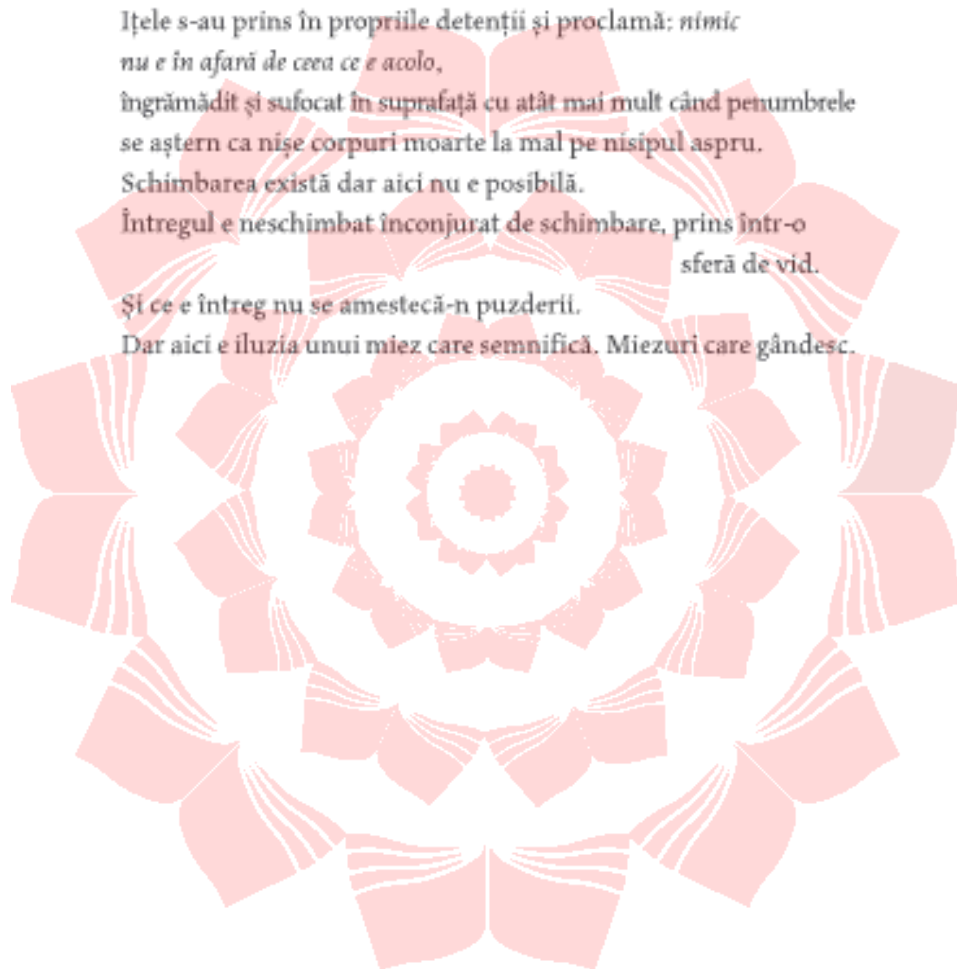
îngrămădit și sufocat în suprafață cu atât mai mult când penumbrele
se aștern ca niște corpuri moarte la mal pe nisipul aspru.

Schimbarea există dar aici nu e posibilă.

Întregul e neschimbat înconjurat de schimbare, prins într-o
sferă de vid.

Și ce e întreg nu se amestecă-n puzderii.

Dar aici e iluzia unui miez care semnifică. Miezuri care gândesc.

note

1. Perspectiva, sentimentele, înțelesul, timpul,

ar trebui să se organizeze în jurul ochilor goi,
dar convexitatea e haos,
continuă curgere nediferențiată, din care ies
din când în când forme ce vor să se afirme.
Benzi neutre de vibrații se instaurează
în semiîntunericul vânos – vârtej dens
al interioarelor. Amețeală și indistinție,
aur neclar cresc în câmpuri de gânduri.
Ferestre și ocheane și vederi se topesc în benzi
de copaci și biserici și păsări levitând și rotindu-se
după un motor invizibil alimentat de întâmplare
și în final reducându-se la o singură substanță
ce-ar părea ireală. Simultană și continuă.
Instalată în relativitatea fărâmițării somnului.
Și subminând-o.
Și posibilitățile sunt esența care ne ține.
Și atunci spun: eu sunt acesta care posedă toate acestea.
Și eu sunt acela care leagă și dezleagă.

Și nicio lege nu poate să înțeleagă și să nege,
atâta timp cât eu am dorit-o. Și cât timp promisiunile
sunt hotărâte să se împlinescă și să proclame domeniul și sfera,
să instaureze o ligă a lucrurilor mișcătoare și înțelepte,
mulțumite de sine.
Și chiar dacă ceva iese din peisaj, armonia continuă nestingherită,
și suprafețele se adună în jurul spațiului,

cubului și piramidei
cu aceeași tenacitate și naturalețe ca la început, înainte să fie,
înainte să doară. Acumulându-se ca apele în preajma digului,
formele pure distorsionate forează în ideea de armonie și atunci
se degajă o impresie de frumusețe, pentru că din împărtășirea
a două forme perfecte o altă perfecțiune apare.

2. Cum se scaldă lucrurile în apa frumuseții și frumoase devin.

Îngerii călăresc ancore și hazarduri, și tot ce am uitat,
și tot ce a mai rămas.

Tensiunea între model și concretizarea lui
se materializează în umbre, cu mlădițe și muguri.
Impresii concentrice se limpezesc din mișcare. Din coborârea
momentului din absolut. Apoi totul devine suspendat
și uiți de tine și de lume și de tot ce știai. Acum e o lume
care poate fi oricând, aici sau acolo, în felul acesta,
în felul acela.

Esențele sunt fapte, sunt toate posibilitățile posibile
din trecut și viitor. Un hibrid. O imaginație.

3. Unicornul și vămile.

Puritatea gândirii sau îngrijorare autentică?

Dar statul pe loc e o lamă ascuțită în respirația morții
cu care ne tăiem și cu care strigăm înspre nimic?

Golul, întunericul, tăcerea?

Precipitatul alb al somnului? Viscle conglomerate în grămezi
de fructe fermentate?

Dragostea învăluită în umbre, invizibilă?

Sau acumulare și intensitate? Implozii? Raze îngropate în reces?

Timpul ne scapă, deși ne învăluie, asimilabil, în toate direcțiile,
revărsat în vacuumul sensului
că rămâne necunoscut.
Aparențele distorsionează și otrăvesc gândirea, o duc în ispită.
Un prezent se încrustează în altul, un adevăr în altul, un om în altul.
Un amestec ca o pastă groasă într-o pictură, transparentă totuși,
prin care vezi în toate părțile și auzi diversele roți de apă și păsări
îngropate cu capul în stânca ce susține totul.

Nota bene.

Și mai încolo, suprafața fără evenimente, confuză,
de care se agață stelele căzute, sparte în diamante.
Lumina se răspândește în toate părțile după legi fidele,
investește aure cu ființe imperceptibile, după necesități abia
percepute.

Forma creează, materia obstrucționează.
Dar în final, materia își determină forma.
Și în consecință esența. Identitatea. Subtil și profund.
Ca peste tot, viața se naște din sine și se arată prin sine.
Un suflu vital ce ține tot în balanță și călăuzește întâmpinarea
spre desăvârșire.

Fire de nisip se adună în avalanșe abia percepute,
alunecă în evenimentele deja petrecute.
Și toate exaltă și se extind. Expansiune de nori. Implozii de jar.
Toate sunt sinele în căutare de sine.

